

Sygn. akt II BP 25/09

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lutego 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa H. K.

przeciwko Gminnemu Ośrodkowi Kultury w M.

o odszkodowanie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Spółecznych i Spraw Publicznych w dniu 23 lutego 2010 r.,

skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia strony

pozwaney od wyroku Sądu Rejonowego

z dnia 11 marca 2008 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Sąd Rejonowy – Sąd Pracy w K. w sprawie H. K. przeciwko Gminnemu Ośrodkowi Kultury w M. o odszkodowanie, wyrokiem z 11 marca 2008 r. zasądził od pozwanego Gminnego Ośrodka Kultury na rzecz powódki 6494,4 zł tytułem odszkodowania z ustawowymi odsetkami od dnia 26 września 2007 r. do dnia zapłaty.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Rejonowego pełnomocnik strony pozwaney (błędnie określając ją jako powoda) zarzucił wyrokowi Sądu Rejonowego naruszenie art. 265 k.p., wskazując ten artykuł jednocześnie jako przepis prawa z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne. Jako

uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody „wyrządzonej wyrokiem” jako dowód wskazał: „kserokopię polecenia przelewu na rzecz; wyrok Sadu Rejonowego w Kwidzynie z 11 marca 2008 r.

W opinii wnoszącego skargę wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków było niemożliwe, z uwagi na odrzucenie apelacji z powodu nieziszczenia opłaty podstawowej, mimo, że art. 130² § 3 k.p.c. stanowi, że pismo wniesione m.in. przez radcę prawnego podlega odrzuceniu tylko w przypadku niewniesienia opłaty stałej lub stosunkowej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga podlega odrzuceniu.

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie orzeczenia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Przepis ten wyraża zasadę, że przesłanką dopuszczalności skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest wykorzystanie przez stronę przysługujących jej środków prawnych. Wyjątek od wskazanej zasady przewiduje artykuł 424¹ § 2 k.p.c. który stanowi, że w wyjątkowych wypadkach, gdy niezgodność z prawem wynika z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela, skarga przysługuje także od prawomocnego orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie wydanego przez sąd pierwszej lub drugiej instancji, jeżeli strony nie skorzystały z przysługujących im środków prawnych, chyba że jest możliwa zmiana lub uchylenie orzeczenia w drodze innych przysługujących stronie środków prawnych.

Skarga została wniesiona od wyroku Sądu pierwszej instancji, tak więc jej dopuszczalność można rozpatrywać jedynie w odniesieniu do art. 424¹ § 2 k.p.c.. Należy jednak wskazać, że nie zostały spełnione dwa kumulatywne warunki dopuszczalności skargi opartej na tym przepisie. Po pierwsze, strona w wyniku

odrzućenia apelacji wykorzystała przysługujące jej środki prawne, składając zażalenie na postanowienie o odrzuceniu apelacji (k.74). Po drugie, w żaden sposób nie podjęto próby wykazania, jak również nie wynika to z samej skargi, że w niniejszej sprawie doszło do „naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela”.

Z powołanych względów skarga, jako niedopuszczalna w oparciu o art. 424¹ § 1 i 2 k.p.c., podlega odrzuceniu przez Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 1 i 2 k.p.c.